

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Ο ΠΟΥΡΜΠΑΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ ΟΥΜΕΝΟΥ.— 'Ο Κάρολος Σεβρύ, ένας ξενητεμένος Γάλλος και ή

σύζυγός του Ζελιμά, μιά νέα γυναίκα με έξωτική ώμορφιά, επιστρέφουν έπειτ' από πολλά χρόνια άπουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ μάθουν τί απέγινε κάποια κυρία τῆς άριστοκρατίας και τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἔχθροι είχαν συμφέρον νὰ ἔξαφανίσουν, γιά νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Τὸ μόνο πού ὁ Σεβρύ ξέρει σχετικῶς με τὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ συγγενεῖς της τὴν είχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἑτῶν σὲ κάποιο μισοερειπωμένο πύργο κοντὰ στὸ Βλαινκούρ, ὅπου και πηγαίνει τώρα γιά νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ἔμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν και με τὴ σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ὑποπτος τύπος, ένας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμῇ διάφορες ἐγκληματικὲς και σκοτεινὲς ὑποθέσεις κι' ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιάσῃ κουβέντα με τὸ Σεβρύ και νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του. προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ και νὰ τὸν βοήθῃ στὶς ἀναζητήσεις του. 'Ο Σεβρύ δέχεται εὐχαρίστως, χωρίς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται με τὸ ψευδώνυμο 'Ιούλιος Κορνεφέρ. "Ἐτσι οἱ ταξιδιωτὲς φθάνουν στὸ Βλαινκούρ. Ἐκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρύ σὲ ἐνέδρα τῆ νύχτα και τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. Ἡ Ζελιμά, πού εἶνε ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταραζέται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρο τοκετὸ, φέρνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι και πεθαίνει στὴ γέννα. Ἐνῶ, γίνονται αὐτὰ στὸ Βλαινκούρ, ὁ Βλαιρῶ, στὸ Παρίσι, πηγαίνει στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχε καταλύσει ὁ Σεβρύ κι' ὅπου εἶχε ἀφήσει μερικὰ ἔγγραφα μεγάλης σημασίας μαζὺ με τὶς ἀποσκευὲς του.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— "Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας; εἶπε ὁ ξενοδόχος στὸν Βλαιρῶ.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀτάραχα. Ὀνομάζομαι Θεόφιλος Λεμουάν. Ἐξ ἄλλου, νὰ τὸ ἐπισκεπτήριό μου, πρόσθεσε, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μπυλιέττο και δίνοντάς το στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου.

Τὸ μπυλιέττο αὐτὸ ἔγραφε:

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΜΟΥΑΝ

Μηχανικὸς Μεταλλείων

92, Ὀδὸς Ἁγίου Δομνίκου

— Καὶ τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Βλαιρῶ, πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ φίλος μου μοῦ ἔγραψε...

— "Ἄ! ἔχετε ἐπιστολὴ τοῦ κ. Σεβρύ; ἔκανε ζωηρὰ ὁ ξενοδόχος.

— Ναι, τὴν ἔλαβα σήμερα τὸ πρωτῆ... Μοῦ γράφει μάλιστα νάρθῶ νὰ σὰς θρῶ. Ἄλλὰ πού τὴν ἔβαλα; ἐξακολούθησε, προσποιούμενος ὅτι ψάχνει μέσα στὶς τσέπες του. "Ἄ! νὰ τὴν!... Κυττάχτε, κύριε... Κυττάχτε!...

Πράγματι, ἡ ἐπιστολὴ πού παρουσίασε στὸν ξενοδόχο ἔφερε ἀγγλικὸ γραμματόσημο και τὴν ἐπιγραφή:

«Κύριον

Θεόφιλον Λεμουάν

Μηχανικὸν Μεταλλείων

92, Ὀδὸς Ἁγίου Δομνίκου»

'Ο διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου δὲν εἶχε πειὰ καμμιά ἀμφιβολία. Διάβασε τὴν ἐπιστολὴ ἀργά, λέξι πρὸς λέξι. Εὐτυχῶς γιά τὸν Βλαιρῶ, δὲν ἤξερε τὸ γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ Σεβρύ.

— Παράδοξο! εἶπε ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμά του.

'Ο Βλαιρῶ, παρ' ὅλο του τὸ θάρρος, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀνασκιρτήσῃ.

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— 'Ο κ. Σεβρύ δὲν σὰς γράφει στὴν ἐπιστολὴ του ὅτι φεύγοντας μοῦ ἄφησε τὸ κλειδί τοῦ γραφείου, μέσα στὸ ὁποῖο

ἔχει κλεισμένα μερικὰ σπουδαία ἔγγραφα του.

'Ο Βλαιρῶ, πού ἀγνοοῦσε αὐτὸ τὸ πράγμα, δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ ὅτι θὰ τοῦ γινόταν μιά τέτοια παρατήρησις.

'Ὡστόσο δὲν ταραχτήκε καθόλου.

— 'Ο φίλος μου, εἶπε με μεγάλη ἡρεμία, θὰ ξέχασε νὰ σὰς γράψῃ γι' αὐτὸ, ἢ μάλλον δὲν τὸ ἔκρινε ἀναγκαῖο, γιατί ἤξερε πὼς θ' ἀπευθυνόμουν σὲ σὰς τὸν ἴδιο...

— "Ἐχετε δίκη, κύριε. Τώρα, ἂν ἀγαπάτε, μπορούμε ν' ἀνεβούμε στὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Σεβρύ.

— Νὰ σὰς πληρώσω πρῶτα τὸ λογαριασμὸ του, εἶπεν ὁ Βλαιρῶ.

— "Ἔστω.

'Ο διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἀνοίξε ἕνα βιβλίο και, παίρνοντας ἕνα φύλλο χαρτί, ἀντέγραψε τὸ λογαριασμὸ τοῦ Καρόλου Σεβρύ, τὸν ὁποῖο παρουσίασε στὸν Βλαιρῶ.

'Ο Βλαιρῶ, τὸν πλήρωσε ἀμέσως, ἀφήνοντας κι' ἕνα γειωναῖο πουρμπουάρ γιά τὸν ὑπρέτη.

'Ο ξενοδόχος ἐπῆρε τότε ἀπὸ ἕνα συρτάρι νὰ κλειδῆ, κάλεσε ἕναν ὑπρέτη κι' ἀνέβηκε μαζὺ του και μαζὺ με τὸν Βλαιρῶ στὸ ἀπάνω πάτωμα.

— Τὰ δωμάτια τοῦ κ. Σεβρύ δὲν ἀνοίχτηκαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε, εἶπε.

— Τὸ πιστεῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Βλαιρῶ, και μῆκαν κ' οἱ τρεῖς μέσα.

Στὸ πρῶτο δωμάτιο βρισκόταν ἕνα μεγάλο κιβώτιο πού περιεῖχε ἀσπρόρρουχα και ἄλλα ρούχα. Στὸ δεύτερο, ὅπου ὑπῆρχε και τὸ γραφεῖο, βρισκόντουσαν δυὸ ταξιδιωτικὸ σάκκοι, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας περιεῖχε διάφορα ἀντικείμενα καλλωπισμοῦ κι' ὁ ἄλλος ἦταν ἀδειανός.

'Ο ξενοδόχος ἀνοίξε τὸ γραφεῖο, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ Βλαιρῶ ἔλαμπαν.

Τὰ ἔγγραφα βρισκόντουσαν ἐκεῖ, τυλιγμένα σὲ δυὸ κιλίνδρους, μέσα σὲ περγαμηνή. Φαίνεται πὼς ἦσαν σπουδαῖοτατα, ἀφοῦ ὁ Βλαιρῶ εἶχε πάει ἐκεῖ μόνο και μόνο γιά νὰ μπορέσῃ νὰ τὰ πάρῃ.

Σὲ ἕνα ἄλλο συρτάρι τοῦ γραφείου βρισκόντουσαν διάφορα πολύτιμα κοσμήματα, θραχιόλια, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια κι' ἕνα ὑπέροχο κολλιέ ἀπὸ διαμάντια και ρουμπίνια.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ ξενοδόχου, ὁ ὑπρέτης τὰ ἔβαλε ὅλα αὐτὰ μέσα στὸν ἀδειανὸ ταξιδιωτικὸ σάκκο.

— "Ἄν θέλετε, κύριε, εἶπε κατόπιν στὸν Βλαιρῶ, μπορῶ νὰ σὰς τὰ στείλω ὅλ' αὐτὰ στὴν κατοικία σας.

— "Ὡ! δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποβληθῆτε σ' αὐτὸ τὸν κόπο... Ἐχω κάτω τὸ ἀμάξι μου.

'Ο ξενοδόχος ὑποκλίθηκε. Ἐπειτα βοήθησε τὸν ὑπρέτη νὰ φορτωθῇ τὸ κιβώτιο και, παίρνοντας ὁ ἴδιος τοὺς δυὸ ταξιδιωτικὸς σάκκους, ἀκολούθησε τὸν Βλαιρῶ.

'Ὅταν ὅμως κατέβηκαν στὸ προαύλιο, ὁ ξενοδόχος παρακάλεσε τὸν Βλαιρῶ νὰ πάῃ μιά στιγμὴ μαζὺ του στὸ γραφεῖο.

— Μήπως ξεχάσαμε τίποτε; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος με τὸ πῶ χαριτωμένο του χαμόγελο.

— Μάλιστα, κύριε... Ξεχάσαμε μιά μικρὴ διατύπωση. Θὰ λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε μιά ἀπόδειξι παραλαβῆς τῶν ἀποσκευῶν τοῦ κ. Σεβρύ.

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, κύριε.

Και, ἀφοῦ κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο, ἔγραψε και ὑπέγραψε τὴν σχετικὴ ἀπόδειξι.

"Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὸ ἀμάξι τοῦ ἀπαισίου κακούργου ἔφευγε με μεγάλη ταχύτητα. Τὸ κόλπο του εἶχε πετύ-

χει έντελως.

— Τώρα, έλεγε ο άθλιος κρατώντας στα γόνατά του το σάκκο με τα έγγραφα και τα κοσμήματα, ως έρευνηση ή αστυνομία όπου θέλει, στο Παρίσι, στο Βλαιγκούρ, στο διάβολο... Δεν θα βρῆ τίποτε... Οί νεκροί δεν μιλάνε... Όσο για το παιδί, ούτε αυτό θα μιλήση ποτέ...

Άλλά ξεαφνα, πράγμα παράδοξο, σαν να είχε ακόμα συνείδησι ο κακούργος αυτός, ο οποίος είχε θυθιστή ως το λαιμό στο έγκλημα, νόμισε πως άκουσε μιὰ μυστηριώδη φωνή μέσα του να του λέη:

— Για τα θύματα θα βρεθῆ έκδικητής!

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Α'

ΕΝΑΣ ΔΕΙΛΟΣ ΕΡΩΣ

Βρισκόμαστε στα τέλη 'Ιουνίου. Ο θερμός ήλιος ρίχνει τις άχτινες του στα φυλλώματα των δέντρων και ξεραίνει στη χλόη τις σταγόνες της νυχτερινής δροσιάς.

Είνε η εποχή του θερισμού. Παντού στον κάμπο φαίνονται τα δρεπάνια που λάμπουν και πέφτουν άπάνω στο πράσινο χορτάρι.

Κάτω από μιὰ σκιάδα από κλήμα, κισσό και κληματίδες, κάθεται μιὰ χαριτωμένη νέα με το κεφάλι ελαφρά σκυμμένο πάνω από το έργόχειρο το οποίο κεντάει.

Άπέναντι στη σκιάδα φαίνεται ένα κάτασπρο σπίτι, με παρράθυρα πράσινα και με κουρτίνες λευκές.

Κάθε τόσο η νέα, ανασκώνοντας το κεφάλι της, ρίχνει ένα όνειροπόλο βλέμμα στον κάμπο και στους θεριστάς, κι έπειτα ξαναρχίζει την εργασία της.

Η νέα αυτή είχε ωραιότητα. Είνε μόλις δεκάξη χρονών... Γά πλούσια μαύρα της μαλλιά πλαισιώνουν το θελκτικό πρόσωπό της και κάνουν ακόμα πιό χτυπητή την ιδανική όμορφιά της. Μακρυά, μαύρα βλέφαρα κανουν γλυκύτερη την έκφρασι των ματιών της, των οποίων το βελουδένιο βλέμμα φαίνεται σταθερό και περιήφανο.

Έξαφνα την προσοχή της τραβάει θόρυβος θημάτων, και το μέτωπο και τα μάγουλά της γίνονται κατακόκκινα.

Ένας νέος είχε φανῆ πέρα, και προχωρούσε προς το μέρος στο οποίο καθόταν εκείνη. Από τα ρούχα του φαινόταν χωρικός, άπλός εργάτης των αγρών. Ο χωρικός όμως αυτός ήταν ένας ωραιότατος νέος, είκοσι περίπου χρόνων, αναστήματος ύψηλου, του οποίου το έκφραστικό πρόσωπο και το εύγενικό βλέμμα τραβούσαν άμέσως την συμπάθεια.

Προχωρούσε άργά σαν να δίσταζε και σαν να φοβόταν μήπως ταράξη την ήσυχία της νέας. Τέλος έφτασε στο μέρος όπου εκείνη καθόταν.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς 'Ιωάννα, της είπε με φωνή που πρόδιδε την συγκίνησή του.

Η νέα φάνηκε σαν να ξαφνιάζεται.

— Α, σύ είσαι, 'Ιάκωβε; είπε. Καλημέρα, φίλε μου...

Και του έκανε θέσι για να καθῆ στον πάγκο κοντά της. Αυτός όμως εξακολούθησε να στέκεται όρθιος.

— 'Ιάκωβε, του ξαναείπε η νέα, ρίχνοντάς του συγχρόνως ένα βλέμμα τρυφερό, σου έκανα θέσι κοντά μου... 'Α, κάθησε.

Ο 'Ιάκωβος υπάκουσε.

— Όστε, της είπε με φωνή συγκινημένη, δεν σας ακοιφνίζεται που ήλθα ως εδώ;...

— Γιατί να μου ακοιφνισθῆ, 'Ιάκωβε;

— Δεν ξέρω, ψιθύρισε ο νέος. Φοβόμουν μήπως ταράξω την ήσυχία σας... Άλλά είστε τόσο καλή... Βλέπω ότι δεν ταμαχτήκατε...

Η 'Ιωάννα διέκοψε την εργασία της και σήκωσε προς αυτόν τα ωραία της μάτια.

— 'Ιάκωβε, τον ρώτησε γλυκά, μήπως σε υποδέχθηκα ποτέ άοχημα;

— Όχι, ποτέ.

— Τότε λοιπόν, γιατί έχεις τέτοιες ιδέες;

— Έχετε δίκη, είμαι άνόητος και... Άλλά γιατί να είμαι έτσι; Ούτε κι' εγώ δεν μπορώ να το καταλάβω... Μόλις σας βλέπω από μακρυά, αρχίζω να τρέμω... Όταν σας μιλάω, μου φαίνεται ότι κάνω κάποια πράξι κακή και νομίζω ότι τα λόγια μου μπορούν να σας προσβάλουν...

Η 'Ιωάννα χαμήλωσε τα μάτια της και κοκκίνισε πάλι.

— Αυτό δεν το καταλαβαίνω, είπε με φωνή κάπως ταραγμένη. Ξεχνάς λοιπόν, 'Ιάκωβε, ότι είσαι βαφτιστικός του πατέρα μου και κατά συνέπειαν φίλος μου, σχεδόν αδελφός μου;...

— Ό, όχι, δεν το ξεχνάω... Άλλοιώς δεν θάρχόμουν εδώ...

— Γιατί;

— Δεν θα είχα το θάρρος...

— Άλλά, πες μου λοιπόν, 'Ιάκωβε, μήπως σου προξενώ τρόμο;

— Όχι, δεν είν' αυτό... Είνε κάτι άλλο, που δεν μπορώ να το καταλάβω... Είν' ένα είδος φόβου που δεν μπορώ να τον υπερνικήσω... Φοβάμαι μήπως κανένα τίποτε, μήπως πω κανένα λόγο που να μη σας άρέση... Ό δεσποινίς 'Ιωάννα, αν είχα το θάρρος να σας έκφρασω τί αισθάνομαι, τί υποφέρω... Άλλά όχι — εξακολούθησε ο 'Ιάκωβος — ο φόβος μου πάντα μ' έμποδίζει... Κι' όμως ο φόβος αυτός με φυλάει, γιατί, πιστέψτε με, 'Ιωάννα, αν έκανα τίποτε, που θα σας δυσαρεστούσε, αν μου λέγατε ένα μόνο σκληρό λόγο, θα έχανα άμέσως όλη την εύτυχία της ζωής μου και θα προτιμούσα να πεθανώ...

— 'Ιάκωβε, άπάντησε η νέα χαμηλώνοντας τα μάτια της, όσο γι' αυτό μη φοβάσαι... Δεν είμαι άχάριστη και δεν ξέχασα ακόμα τον καιρό που ήσουν ο μικρός μου προστάτης... Ναι, 'Ιάκωβε, θυμάμαι ακόμα τις ημέρες της παιδικής μας ηλικίας... Ανατραφήκαμε μαζί ο ένας κοντά στον άλλο και μαζί

μεγαλώσαμε... Άλλά εγώ ήμουν ακόμη μικρή και σύ είχες γίνει σχεδόν άνδρας... Τότε άρχισα να καταλαβαίνω την προστασία σου, την αγάπη σου, την άφοσίωσή του σε μένα... Θυμάσαι, 'Ιάκωβε; Όταν γυρίζαμε από τον περίπατο κι' εγώ ήμουν κουρασμένη, με σήκωνες στην άγκαλιά σου ως ότου να ξεκουραστῶ... Όταν είχα καμμιά λύπη, έτρεχες να σφουγγίσης τα δάκρυά μου και να με παρηγορήσεις...

— Τότε και σεις άνοίγατε τα μικρά σας χεράκια και μ' άγκαλιάζατε...

— Η παιδική μου αγάπη άπαντούσε στη δική σου...

— Άλλά τώρα μεγαλώσατε...

— Ναι, αλλά δεν άλλαξα...

— Ό, όχι, άπεναντίας...

— Τί θέλεις να πῆς;

— Γίνατε η ωραιότερη και καλύτερη κόρη του χωριού.

Ο νουνός μου σας έστειλε στο παρθεναγωγείο και μάθατε πολλά πράγματα. Κάθε χρόνο στις έξετάσεις είσατε η πρώτη στην τάξι σας... Έρχόσατε τότε με λουλούδια και με στέφανα... Έγώ δεν έλεγα τίποτε, αλλά ήμουν πολύ εύτυχής. Τέλος, τελειώσατε το σχολείο πρό ξξη μηνών και όταν έπιστρέψατε...

— Όταν επέστρεψα, τον διέκοψε η 'Ιωάννα, ο 'Ιάκωβος, ο φίλος της παιδικής μου ηλικίας, δεν μ' έλεγε πειά άπλως πως άλλοτε 'Ιωάννα, αλλά δεσποινίδα 'Ιωάννα.

— Δεν είσατε πειά η ίδια, της άπάντησε ο νέος.

'Ιωάννα

Ἡ νέα κούνησε τὸ κεφάλι τῆς χαμογελώντας.
 — Δὲν ἄλλαξα ἐγώ, Ἰάκωβε, εἶπε, ἀλλὰ ἐσύ...
 Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ξαφνιασμένος.
 — Ἐγώ! Ἐγώ! ψιθύρισε.
 — Πές μου λοιπὸν, γιατί, ἀπὸ τότε πού ξαναγύρισα, δὲν με ἀποκαλεῖς ἀπλῶς Ἰωάννα ὅπως ἄλλοτε;...
 — Φοβᾶμαι...
 — Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, εἶπεν ἡ νέα... Εἶν' ὁ ἴδιος φόβος πού σέ κάνει νὰ τρέμης ὅταν εἶσαι κοντὰ μου καὶ πού ἐμποδίζει τὰ λόγια νὰ ἔγουν ἀπὸ τὸ στόμα σου...
 Ἐπειτα, ἀλλάζοντας ξαφνικὰ τόνο, ἐπρόσθεσε:
 — Ἰάκωβε, δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο δειλός. Ὑπάρχουν λόγια τὰ ὁποῖα μιά νέα μπορεῖ ν' ἀκούσῃ, χωρὶς νὰ προσέληθῃ, χωρὶς νὰ δυσανεστηθῇ... Ξέρω τὴν καρδιά σου ἐγώ... Ξέρω ἐπίσης ἀπὸ πού προέρχεται ἡ δειλία σου καὶ γιατί τὰ λόγια θγαίνουν τόσο δύσκολα ἀπὸ τὸ στόμα σου... Ἐ, δὲν μάντεψα καλὰ τί συμβαίνει στὸ μυαλό σου;
 — ὦ Ἰωάννα, Ἰωάννα!... φώναξε ὁ νέος.
 — Πές μου λοιπὸν, Ἰάκωβε, τί θέλεις;
 — Πῶς; Μοῦ τὸ ἐπιτρέπεις; Ἀλήθεια, μοῦ τοῦ ἐπιτρέπεις;
 Ἀλλὰ ὄχι... Ὁ φόβος μου πάλι με πιάνει... Δὲν μπορῶ...
 Ὁ δυστυχισμένος Ἰάκωβος ἔτρεμε σάν παιδί καὶ τὸ μέτωπό του ἦταν γεμάτο ἰδρώτα.
 Ἡ νέα τοῦ ἔρριξε ἕνα γλυκύτατο βλέμμα.
 — Τότε, Ἰάκωβε, εἶπε με τὴν πιὸ γλυκεῖα φωνή τῆς, θὰ μιλήσω ἐγὼ πρώτη, ἂν καὶ δὲν θάπρεπε νὰ τὸ κάνω αὐτό. Λοιπὸν σιγά-σιγά ἡ ἀμοιβαία μας συμπάθεια μετεβλήθη με τὸν καιρὸ κι' ἔγινε ἄλλο αἶσθημα. Ἐτσι δὲν εἶνε, τί λές;
 — Μὰ τότε μ' ἀγαπᾶτε, Ἰωάννα; φώναξε ὁ Ἰάκωβος τρισευτυχισμένος.
 — Πάντοτε σ' ἀγάπησα, Ἰάκωβε, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα ἀπλᾶ.
 — Κι' ἐγώ, Ἰωάννα, γιατί σᾶς ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, γιατί σᾶς λατρεύω, δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ μιλήσω καὶ μόλις τολμοῦσα νὰ σᾶς κυττάξω...
 — Ἐνῶ τώρα τολμᾶς;
 — ὦ! τώρα ὁ φόβος μου, τελείωσε, χάθηκε... Τώρα τὸ βλέμμα σας μοῦ δίνει καινούργιες δυνάμεις, καινούργια ζωὴ... Δὲν εἶμαι πειὰ ὁ ἴδιος... Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ἐδῶ ὁ κῆπος εἶνε μιά γωνία τοῦ παραδείσου, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δικός μου... Κι' ὄχι αὐτὰ, Ἰωάννα, γιατί σᾶς ἀγαπῶ...
 Ἡ συγκίνησις τοῦ ἦταν ἀπερίγραπτη. Γονάτισε μπροστὰ στὴ νέα καὶ, παίρνοντας τὰ χέρια τῆς, τὰ γέμισε φιλήματα.
 — Μ' ἀγαπᾶτε! Μ' ἀγαπᾶτε!... ψιθύρισε ξετρελλαμένος. Θεέ μου! Θεέ μου, θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τῆς ἀποδείξω πόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἀγάπη μου;
 — Γιατί ὄχι; ἀκούστηκε ἑξαφνα μιά φωνὴ πίσω τους.
 Ἀμέσως κ' οἱ δυὸ νέοι πετάχτηκαν ἐπάνω ἀπότομα, ἡ νέα φοβισμένη κι' ὁ νέος ἀπειλητικός.
 Ἐνας γέρος, πού φοροῦσε ρούχα κατατρυπημένα, θρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη.
 — Πῶς θρέθηκες ἐκεῖ; τὸν ρώτησε ὁ Ἰάκωβος θυμωμένος.
 — Ἐντελῶς τυχαῖα, νεαρέ μου φίλε, ἀπάντησε ὁ γέρος. Ἦμουν κουρασμένος καὶ γι' αὐτὸ κάθησα νὰ ξεκουρασθῶ ἐδῶ λίγο στὴ σκιά τοῦ φράχτη, ἐπάνω στὰ μαλακὰ χόρτα.
 — Για νὰ κρυφακούσης, ἔ;
 — Ὁχι, ὄχι, σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἦμουν ἐδῶ πρὶν ἔλθῃ ἡ δεσποινίς.
 — Ἐστῶ, ἀλλὰ μᾶς ἀκουσε...
 — Μὰ τὴν ἀλήθεια, παιδί μου, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὄχι, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ κουβέντα μοῦ φάνηκε πολὺ εὐχάριστη... Ἐλάτε τώρα, δὲν πρέπει νὰ σᾶς κακοφαιίνεται, γιατί ἔχω καλὰ αὐτιά καὶ καλὰ μάτια γιὰ νὰ δῶ ὅτι εἶσαι ὡμορφοπαλληκάρη καὶ ὅτι ἡ δεσποινίς σου ταιριάζει περίφημα... Ἐπειτα, τί πειράζει κι' ἂν σᾶς ἀκούσα... Ἀσφαλῶς δὲν θὰ πᾶω ἐγώ, ὁ γέρο Λαμπίκ, ὁ ζητιῶνος τοῦ Βλαϊνκούρ, νὰ πῶ κακὰ λόγια γιὰ τὴν δεσποινίδα. Ἀπεναντίας... Μὴ φοβᾶστε, παιδιά μου, ὁ γέρο Λαμπίκ δὲν εἶνε φλύαρος καὶ ξέρεῖ νὰ κρατᾶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν ὅ,τι βλέπει κι' ἀκούει... Γεῖά σας, παι-

διά μου, γεῖά σας, πηγαίνω...

— Μιά στιγμή, κύριε, τοῦ εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἀ! δεσποινίς, μπορεῖτε νὰ με λέτε καὶ σεῖς, ὅπως οἱ ἄλλοι, γέρο Λαμπίκ.

Ἡ νέα πλησίασε τὸ φράχτη καὶ, βλέποντας τὰ κατατρυπημένα παπούτσια τοῦ γέρο Λαμπίκ, τοῦ εἶπε, συνοδεύοντας τὰ λόγια τῆς μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο:

— Δὲν εἶμαι πλούσια, ἀλλὰ δὲν πειράζει, πάρτε αὐτὸ τὸ δεκάφραγκο γιὰ ν' ἀγοράσετε ἕνα ζευγάρι παπούτσια.

Καί, ἀπλώνοντας τὸ χέρι τῆς πάνω ἀπ' τὸ φράχτη, ἔδωσε στὸν ἐπαίτη ἕνα δεκάφραγκο.

Αὐτὸς ἐπῆρε τὸ νόμισμα καὶ γιὰ μιά στιγμή κράτησε τὸ χέρι τῆς νέας, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἀπόθεσε ἕνα θερμὸ φίλημα.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶπε. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάη καὶ νὰ σᾶς δώσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε...

Καὶ ἀπομακρύνθηκε κουτσαινώντας καὶ λεγοντας ἀπὸ μέσα του:

— Εἶνε καλὴ κι' ὠραία... Ὠραιότερη ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς.

B'

Ο ΠΑΛΛΙΟΣ ΔΡΑΓΟΝΟΣ

— Ἰάκωβε, τὸν ξέρεῖς αὐτὸ τὸν φτωχὸ; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Ναι, Ἰωάννα, τὸν εἶδα πολλές φορές ὡς τώρα. Ἐρχεται στὸ Μαρὲλ δυὸ-τρὶς φορές τὸ χρόνο... Ἀκουσα νὰ λένε πῶς ἦταν ἄλλοτε ἀρκετὰ εὐπορος... Ἀλλὰ ἡ ἐπιχειρήσεις του ἐπῆγαν πολὺ ἄσχημα καὶ τώρα πού γέρασε εἶνε ἀναγκασμένος νὰ ἐπαίτη...

— Τὸν δυστυχισμένο!

— Ναι, Ἰωάννα, εἶνε πραγματικὰ δυστυχισμένος...

— Αὐτὸ τὸ παράξενο ὄνομα Λαμπίκ, εἶνε τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα;

— Ὁχι, εἶνε παρατσούκλι.

— Γιατί τὸν ὠνόμασαν ἔτσι;

— Δὲν ξέρω. Μήπως ὁ γέρος αὐτὸς σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Πολὺ, Ἰάκωβε... Τὰ λόγια τοῦ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωση... Εἶδες πόσο συγκινημένος φάνηκε μερικὲς στιγμὲς καὶ πῶς με κύτταζε;

— Ναι, Ἰωάννα, τὸ πρόσεξα...

— Μοῦ φαίνονταν πῶς ἠθελε νὰ μοῦ πῆ κάτι!...

— Τί παρόδοξη ἰδέα!

— Ἴσως νὰ γελιέμαι!...

Ἡ Ἰωάννα γονάτισε καὶ τὸ ἀγκάλιασε τρυφερά.

Καὶ εἶνε ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ, εἶπες;

— Ναι, Ἰωάννα, ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ...

Ἡ νέα ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἔγειρε στὸ στήθος τῆς.

— Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, συλλογιζέσθε τὴ μητέρα σας;

— Ναι, Ἰάκωβε, συλλογιζομαι τὴ μητέρα μου, ἡ ὁποία κατοικοῦσε στὸ Βλαϊνκούρ καὶ τὴν ὁποία δὲν γνώρισα, γιατί τὴ πέθανε μόλις με γέννησε... Πόσο θὰ τὴν ἀγαποῦσα, ἂν ζοῦσε ἀκόμα, πόσο θὰ τὴν λάτρευα! Δὲν γνωρίζω τίποτε γιὰ τὴ μητέρα μου, Ἰάκωβε... Τίποτε, οὔτε αὐτὸ τὸ ὄνομά τῆς... Ὅταν ρωτῶ τὸν πατέρα μου γι' αὐτὴν, μοῦ ἀπαντᾶει πάντα με τρόπο παράδοξο καὶ μοῦ κλείνῃ τὸ στόμα με φιλήματα... ἀλλὰ γίνεται μελαγχολικὸς καὶ τοῦ ἔρχονται δάκρυα στὰ μάτια... Μοῦ κρύβουν κάτι, τὸ καταλαβαίνω... Ἀλλὰ τί ἔκανε λοιπὸν ἡ μητέρα μου καὶ φοβοῦνται νὰ μοῦ μιλήσουν γι' αὐτὴν;... Αὐτὸς ὁ γέρο Λαμπίκ, τὴν γνώρισε τάχα;... Ὅταν θὰ τὸν ξαναἰδῶ, θὰ τὸν ρωτήσω γι' αὐτὴν... Ἀλλ' ἂς ἀπομακρύνω τώρα τὸ μυαλό μου ἀπ' αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράγματα... Πές μου, Ἰάκωβε, ἦρθες γιὰ νὰ δῆς τὸν πατέρα;

— Ναι, Ἰωάννα... Μπήκα στὸ σπίτι καὶ φώναξα, ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἀπαντοῦσε κανεὶς, νόμιζα πῶς θὰ εἴστε κ' οἱ δυὸ στὸν κῆπο καὶ κατέβηκα... Ὅταν εἶδα πῶς εἴσατε μόνη, δὲν μπόρεσα νὰ φύγω, χωρὶς νὰ σᾶς πῶ καλημέρα. Πού νὰ φανταζόμουν τί εὐτυχία με περίμενε...

— Ὁ πατέρας μου ἐπῆγε με τὴν Πιστὴ νὰ κάνῃ ἕνα μι-

κρό περίπατο ως την δχθη του ποταμού. 'Αλλά, όπου και νανε θα γυρίση...

— Ο 'Ιάκωβος έγινε ξαφνικά σκεπτικός και μελαγχολικός. — Με ανακαλείτε στην πραγματικότητα, είπε. Ξέρετε, 'Ιωάννα, ότι έκανα μιά αίτηση στο ύπουργείο των Στρατιωτικών για να καταταχθώ στο 10ο τάγμα των δραγόνων, όπου υπηρέτησε κι' ο νουνός μου. Λοιπόν, χθές μου ήρθε φύλλο πορείας. 'Ηρθα να τὸ πῶ στο νουνό μου και συγχρόνως να σᾶς ἀποχαιρέτησω.

— 'Η νέα χλώμιασε.

— Πότε φεύγεις; τὸν ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

— Αὔριο.

— Βιάστηκες πολύ, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα ἀνασκιρτώντας. 'Αλλά δὲν πειράζει. Πρέπει να κάνης τὸ καθήκον σου. 'Εχεις χρέος, 'Ιάκωβε, να υπηρέτησης λοιπὸν τὴν πατρίδα σου... Πήγαινε!... 'Η 'Ιωάννα σου θὰ σὲ περιμένῃ...

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου 'Ιωάννα, εὐχαριστῶ... 'Α! τὴν πειράζει, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὸ Μαρέλ ἀπελπισμένος... Εἶνε μεγάλος τὴν ὀρίζων μου... καὶ τὸ μέλλον εἶνε δικό μου, 'Ιωάννα, δικό μας... 'Εφτά χρόνια δὲν εἶνε λίγα... 'Αλλά τί πειράζει; Τὰ χρόνια περνοῦν γρήγορα ὅταν ἡ εὐτυχία μᾶς περιμένῃ στὴν ἐπιστροφή.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε ἕνα χαρούμενο γαύγισμα ἐνός σκύλου.

— Εἶνε τὸ γαύγισμα τῆς Πιστῆς, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα. 'Ο πατέρας μου ξαναγυρίζει...

— 'Ω 'Ιωάννα, καινούργιος φόβος με κυριεύει τώρα...

— Τί φόβος, 'Ιάκωβε;

— 'Αν ὁ λοχαγός μου ἀπαγορεύση να σ' ἀγαπῶ;

— 'Ησύχασε, 'Ιάκωβε, ἀπάντησε ἡ νέα μ' ἕνα τρυφερό χαμόγελο. 'Ο πατέρας μου ξέρει ἀπὸ καιρὸ ὅτι μ' ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπῶ.

'Ενα ὄμορφο σκυλί ἔτρεξε πρὸς τὴν 'Ιωάννα, ἡ ὁποία γονάτισε καὶ τὸ ἀγκάλιασε τρυφερά.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ παλαιὸς λοχαγός τῶν δραγόνων, ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν, παρουσιάστηκε.

Πέρασαν δεκάξη χρόνια ἀπὸ τότε πὸν γνωρίσαμε στὸν πρόλογο τοῦ παρόντος ἔργου, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου στὸ διασημα αὐτό. 'Ηταν ἀκόμη εὐρωστός, ὑγιέστατος καὶ ὀλοίσιος. Μονάχα τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν.

— 'Ο 'Ιάκωβος καὶ ἡ 'Ιωάννα ὄγῃκαν ἀμέσως ἀπ' τὴ σκιάδα κι' ἔσπευσαν πρὸς αὐτόν.

— 'Α, σὺ εἶσαι, 'Ιάκωβε; εἶπεν ὁ λοχαγός, ἀπλώνοντας πρὸς τὸν νέο τὸ χέρι του. Χαίρω πολὺ πὸν σὲ βλέπω... Καὶ σ' εὐχαριστῶ πὸν εἶχες τὴν καλωσύνη να κρατήσης συντροφιά τῆς 'Ιωάννας, ὅσο ἐγὼ ἔλειπα.

— 'Ο λοχαγός πλησίασε καὶ φίλησε τρυφερά τὴ νέα στὸ πρόσωπο.

— 'Αγαπητέ μου πατέρα, εἶπεν ἡ 'Ιωάννα, ὁ 'Ιάκωβος σᾶς ἐζήτησε γιατί εἶχε κάτι σπουδαῖο να σᾶς πῆ. 'Αλλά ἐπειδὴ δὲν εἶσατε ἐδῶ, δὲν θέλησε να φύγη χωρὶς να μὸν πῆ καλημέρα.

— 'Αν δὲν τὸ ἔκανε, θὰ παρέβαινε τὰ καθήκοντά του. 'Αλλά μόνον καλημέρα σου εἶπε;

— 'Οχι, πατέρα, μὸν εἶπε ἀκόμα ὅτι μ' ἀγαπᾶει.

— Πῶς; Τόλμησε να σου πῆ ἕνα τέτοιο πράγμα; ἔκανε ὁ λοχαγός γελώντας κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια του.

— Τόλμησε, πατέρα μου.

— Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπάντη-

σε;

— 'Οτι τὸν ἀγαπῶ κι' ἐγὼ!

— 'Ετσι γρήγορα-γρήγορα! Μπράβο, κόρη μου. 'Ετσι λοιπὸν, κύριε 'Ιάκωβε Γκραντέν... 'Ενῶ ἐγὼ κάνω τὸν περίπατό μου, ἔρχεσαι ἐσὺ καὶ μὸν ξελογιάζεις τὴν κόρη μου;... Τί λὲς ἐσὺ, Πιστῆ, γι' αὐτά;...

— Γάβ! Γάβ! Γάβ!...

Καὶ γιὰ να δείξη τὴ συγκατάθεσί της, ἡ Πιστῆ ἀρχισε πάλι τὰ πηδήματα γύρω ἀπ' τὸν 'Ιάκωβο καὶ τὴν 'Ιωάννα.

— 'Ιάκωβε, εἶπε, ὁ λοχαγός, θὰ φᾶς μαζί μας;

— 'Εννοεῖται, ἀπάντησε ἡ 'Ιωάννα. Θὰ θάλω ἕνα πιάτο περισσότερο στὸ τραπέζι. Πηγαίνω, γιατί ἡ Γερτρούδη θὰ γύρισε...

— Πήγαινε, κόρη μου, να δώσης τίς ἀναγκαῖες διαταγές στὴν ὑπηρετρία.

'Η 'Ιωάννα ἔφυγε πρὸς τὸ σπίτι τρέχοντας καὶ ἡ Πιστῆ τὴν ἀκολούθησε.

— Τώρα, 'Ιάκωβε, εἶπεν ὁ γέρο στρατιωτικός, εἶμαστε μόνοι. Τί σπουδαῖο ἔχεις να μὸν πῆς;

— Πῆρα φύλλο πορείας.

— Περιφῆμα!

— Καὶ φεύγω αὔριο, ἐπρόσθεσε ὁ 'Ιάκωβος.

— 'Απόψε θὰ γράψω δυὸ ἐπιστολές γιὰ να σὲ συστήσω στὸ στρατηγὸ καὶ στὸν ταγματάρχη, οἱ ὁποῖοι εἶνε φίλοι μου... Κι' ἂν δείξης καλὴ διαγωγή — γι' αὐτὸ δὲ εἶμαι βέβαιος — θὰ γυρίσης με κανένα βαθμό... 'Αλλά δὲν μὸν εἶπες... περιμένε νάρθῃ ἡ μέρα τῆς ἀναχωρήσεώς σου γιὰ να ἐξηγηθῆς με τὴν 'Ιωάννα καὶ να τῆς πῆς ὅτι τὴν ἀγαπᾶς;

— 'Αν δὲν με βοηθοῦσε ἐκείνη, νουνέ μου, δὲν θὰ τῆς τὸ ἔλεγα ποτέ.

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει, παιδί μου, ὅτι τὴν ἀγαπᾶς εἰλικρινῶς... 'Οταν, πρὸ ὀλίγου καιροῦ κατάλαβα τὸ αἶσθημά σου γιὰ τὴν 'Ιωάννα, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι στὴν ἀρχὴ τρόμαξα... Μποροῦσε ἐκείνη να μὴ σ' ἀγαπᾶ καὶ τότε ὄλοι οἱ κόποι

σου θὰ πήγαιναν χαμένοι. Γιὰ να καταλάβω λοιπὸν τὰ αἰσθημάτά της, τὴν ἐρώτησα με τρόπο. 'Εκείνη ὁμως μὸν ἀπάντησε ἀμέσως: «'Ο 'Ιάκωβος με ἀγαπᾶ, τὸ ξέρω... Δὲν μὸν τὸ εἶπε ἀκόμα, ἀλλὰ τὸ κατάλαβα, ὅπως τὸ καταλάθατε καὶ ἐσεῖς... Τώρα θέλετε να μάθετε ἂν μὸν ἀρέση, ἂν τὸν ἀγαπῶ κι' ἐγὼ; Λοιπὸν, ἰδοῦ ἡ ἀπάντησίς μου: 'Αγαπῶ τὸν 'Ιάκωβο, ὅπως μ' ἀγαπᾶ κι' αὐτὸς καὶ θὰ γίνω πολὺ εὐτυχισμένη τὴν ἡμέρα πὸν θὰ ζητήσῃ τὸ χέρι μου...

— Κ' ἡ δικὴ μου εὐτυχία δὲν θὰ εἶνε μικρότερη, ἀγαπητέ μου νουνέ...

— 'Εννοεῖται. 'Αλλά αὔριο φεύγεις καὶ μὸν φαίνεται ὅτι θὰ ἔχουμε συγκινήσεις καὶ δάκρυα. 'Ωστόσο, μὴ σὲ μέλλει... Τὰ χρόνια περνᾶνε γρήγορα, ὅταν ἀγαπᾶ κανεῖς... Στὴν ἐπιστροφή σου, ἂν ὁ Θεὸς μ' ἀφήσῃ να ζῆσω ὡς τότε, θὰ σᾶς στεφάνωσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Τὸ ἐλπίζω καὶ τὸ εὐχόμαι, ἀγαπητέ μου νουνέ. 'Εξ ἄλλου, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα να πεθάνετε...

— 'Εχεις δίκη, παιδί μου. Γιὰ τὴν 'Ιωάννα, γιὰ σένα καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα πὸν μὸν μένουν, πρέπει να ζῆσω μερικὰ χρόνια ἀκόμα. Δυστυχῶς ὁμως κανένας δὲν εἶνε κύριος τῆς τύχης του. Μπορεῖ να με πάρῃ σύντομα ὁ Θεὸς, καὶ τότε ὁ μέλλον σύζυγος τῆς 'Ιωάννας θὰ γίνῃ ἀμέσως φυσικός της προστατής... (Ἄκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Πάρτε τὸ κουτί με τίς μπογιές σας καὶ χρωματίστε τὰ κενὰ πὸν ἔχουν μέσα τὸν ἀριθμὸ 1 με ἄσπρο, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 2 με κίτρινο, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 3 με ρόζ, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 4 με θυσινί, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 5 με γκρι ἀνοιχτό, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 6 με θαλασσί, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 7 με πράσινο ἀνοιχτό, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 8 με πράσινο βαθύ, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 9 με σκούρο, τὰ κενὰ με τὸν ἀριθμὸ 0 με πορτοκαλλί, τὰ κενὰ με τὸ στοιχείο Α με μπλε βαθύ καὶ τὰ κενὰ πὸν δὲν ἔχουν μέσα τίποτε με μαῦρο. 'Ετσι θὰ σχηματίσετε ἕνα χωριουδάκι, ὅπως τὸ εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό του ὁ ζωγράφος μας.